

Τούτοις Βαρυλλίς προσχαρῆς δεδειγμένη
ἔφησεν· «Ὡς καινόν τι δέρομαι, ξένοι.
Καὶ γραῦς μὲν εἰμι καὶ προβᾶσα πρεσβύτις,
χρηστῶν δὲ πολλῶν καὶ κακῶν ἴδρις ἔφυν· (250)
πλὴν ἀλλὰ γὰρ τοσοῦτον οὐκ ἔγνω πόθον @1
οὐδ' εἶδον οὕτως εὐφυῆ συζυγίαν
ἐλθοῦσαν εἰς μέθεξιν οἰκτρῶς ἐκ νέου
οὐ καρτερητῶν ἀλλεπαλλήλων πόνων.
Καὶ τὴν μὲν, ὦ Ζεῦ, παρθένον τηρουμένην, (255)
καὶ ταῦτα δούλην πολλάκις δεδειγμένην,
τοὺς ἐμμανεῖς ἔρωτας ἐκπεφευγέναι,
τὸν δὲ πρὸς αὐτὰ βαρβάρων γυμνὰ ξίφη
ὡς εἰς θέρους ἄγρωστιν ἐμπεπτωκότα
ἐν ζῶσιν εἶναι καὶ συνεῖναι τῇ κόρη (260)
ταύτης λαχόντα τὴν διάζευξιν πάλαι,
θεοῦ λέγεις τὸ πρᾶγμα, καὶ καλῶς λέγεις,
σῶφρον Δροσίλλα. Καλλίδημος ἐρρέτω.
Οὐς γὰρ θεὸς συνῆψε τίς διασπάσοι;»
Ἐφῆσε ταῦτα καὶ τράπεζαν εἰς μέσον (265)
τέθεικεν «ὕμῖν συγχαρήσομαι, ξένοι,
τὴν σήμερον.» λέγουσα «συμπάρεστέ μοι
καὶ συγχορεύσω τῷ θεῷ Διονύσῳ
παθόντας οἰκτρὰ προσφυῶς ἠνωκότι».
Οὗτοι μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡσυχολημένοι (270)
τροφαῖς κρατῆρσιν ἀμφεγάννυντο πλεον·
ἢ γραῦς δὲ— καὶ γὰρ εἶχε καλὴν καρδίαν—
ὅλη φανεῖσα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πότου
ἤγερτο λοιπὸν τῆς καθέδρας ὀρθία
καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα δῆθεν ἐσκευασμένη, (275)

λαβοῦσα χειρόμακτρα χερσὶ ταῖς δύο @1
ὄρχησιν ὠρχήσατο βακχικωτέραν,
φθόγγον κορούζης οὐ μακρὰν ποιουμένη
χαρᾶς τελεστήν καὶ γέλωτος ἐργάτην.
Ἐσφαλλε μέντοι θαμὰ συγκινουμένην (280)
τὸ συνεχὲς λύγισμα τὴν Βαρυλλίδα,
πίπτει δὲ πάντως ἢ ταλαίπωρος κάτω
τῷ συμποδισμῷ τῶν σκελῶν τετραμμένη·
ὑψοῖ δὲ θᾶπτον εἰς καφαλὴν τοὺς πόδας,
καὶ τὴν καφαλὴν ἀντερείδει τῇ κόνει· (285)
τοῖς συμπόταις ἐπῆρτο μακρὸς τις γέλως.
Οὕτως ἐκείνη συμπεσοῦσα κειμένη
ἢ γραῦς Βαρυλλίς ἐξεπόρδησε τρίτον
τῷ συμπιλησμὸν τῆς κεφαλῆς μὴ φέρειν.
Οὐκ οὖν ἐπεξήγερτο· μὴ γὰρ ἰσχύειν (290)
ἔφασκεν ἢ δύστηνος, καὶ προκειμένη
τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀντεφήπλου τοῖς νέοις.
Ἄλλ' ὁ Κλέανδρος συγκατασχεῖν οὐκ ἔχων,
ἐξυπτιάσας τῷ γέλωτι καὶ μόνος
ὡς ἡμιθνής ἔκειτο πυκνὸν ἐμπνέων. (295)
Τί γοῦν Χαρικλῆς; Τῶν γελώτων ἐν μέσῳ
καλῆς ἀφορμῆς τῷ δοκεῖν δεδραγμένος,
ἐπεισκεκυφῶς τῷ Δροσίλλας ἀνχένι
ἐπεγγελάσων τῇ καλῇ Βαρυλλίδι, @1
οὐκ εἶχε πάντως τῶν φιλημάτων κόρον, (300)
τῶν χειλέων ἐκεῖσε προσκολλωμένων.
Πλὴν ἀλλ' ἀναστὰς ὁ Κλέανδρος καὶ μόλις
ἔδειξε τὴν γραῦν συμπεσοῦσαν ὀρθίαν,
οἶμαι, πτοηθεὶς ἐκ προσυμβεβηκότων

ὥς μή τι γ' αὖθις ἐκφορήσοι καὶ κόπρους (305)

ἢ τὴν καφαλὴν ἀλοθηῆ κειμένη,

μισθὸν λαβοῦσα τῶν φιλοξενημάτων

τὴν θρύψιν αὐτὴν ἐν πόνοις τοῦ κρανίου.

Ἦ καὶ συνιζήσασα τοῖς νέοις ἔφη·

«Μὰ τοὺς θεοὺς, ὦ τέκνα, καὶ σκοπεῖτέ μοι· (310)

ἐξ οὗ καλὸς παῖς τῆς Βαρυλλίδος Χράμος

τέθαπτο— καὶ γὰρ ἐστὶν ὄγδοος χρόνος—,

οὐκ ἦλθον εἰς γέλωτας, οὐκ ὠρχησάμην·

ὕμῖν δὲ ταῦτα λοιπὸν ἐξ ἐμοῦ χάρις·

παισὶ πλανηθεῖς φασὶ καὶ γέρον τρέχει». (315)

«Μὰ τὸν σὸν υἱὸν» ἀντέφησαν οἱ νέοι

«ἦδυνας ἡμᾶς, ὦ Βαρυλλίς κοσμία,

ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ τροφῆ σῆ καὶ πόσει·

ὄρχημα δ' οὖν σὸν καὶ τέχνη λυγισμάτων

καὶ σῶν ποδῶν κίνησις ἀφθονωτέρα (320)

καὶ πυκνὸν ἀντίλοξον εὐστροφὸν τάχος

ὑπὲρ τροφὴν ἦδυνεν, ὑπὲρ τὴν πόσιν, @1

ὑπὲρ τράπεζαν τὴν πολυτελεστάτην,

ὑπὲρ φιάλην τὴν ὑπερχειλεστάτην.

Καὶ καινὸν οὐδέν, μήτερ, ὧν κατειργάσω· (325)

ἡμεῖς δὲ κἂν γέροντες ἦμεν τρισσάκις,

συμμετριάζειν οὐκ ἂν εἴχομεν φόβον,

πάντως τὰ λῶστα τῶν θεῶν δωρουμένων».

Τοιαῦτα πρὸς γραῦν εἶπον οἱ νεανίαί,

καὶ τῆς τραπέζης ἐκ ποδῶν τεθειμένης (330)

ὁ μὲν Κλέανδρος εἰς τὸν ὕπνον ἐκλίθη,

ἢ γραῦς δὲ λοιπὸν ἔνθεν ἀντανεκλίθη.